

BELGIE-BELGIQUE
B.P.
2260-WESTERLO
8/4794

NR 5
MAART/APRIL

Watblad

24 STE JAARGANG 2009-2010 - TWEEMAANDELIJKS
V.U. GREET GEYSKENS ABDIJSTRAAT 40D 2260 TONGERLO

EDITO

Wakker worden, het is lente!

Na een lange en strenge winter doet het eerste lentezonnetje haar best om de natuur nieuw leven in te blazen.

De natuur ontwaakt uit een lange winterslaap: de bomen botten, de bloemen ontluiken, de lucht geurt lentefris, de lammetjes lopen dartel door de frisgroene weide, bloesems brengen kleur en geur ...

Niet alleen de natuur herleeft, wij voelen ook de lentekriebels, een energieboost, we zouden alles tegelijk willen doen. Ramen en deuren vliegen open, een frisse wind waait door 't huis, tijd voor de grote (of kleine) lenteschoonmaak, het terras en/of de tuin moeten onder handen genomen worden.... We kunnen terug gaan fietsen of wandelen, gaan picknicken en terrasjes doen..., dat geeft allemaal een heerlijk vakantiegevoel.

Ook op 't WAT zetten we de deuren wagenwijd open, maar dan ook wagenwijd!

GROTE LENTE OPENDEUR
ZONDAG 9 MEI
WATHUIS TRIENENKANT
VAN 10.00 U TOT 18.00 U

ALLEN DAAR HEEN!

De verschillende cursusgroepen laten zich die dag van hun beste kant zien. Je zal je ogen niet kunnen geloven als je de mooie handwerken, bloemstukken, schilderwerken, keramiek, kalligrafische werken, perkamentkunst en nog zoveel meer kan bewonderen. Ook de taallessen en anderen zullen een infostand hebben.

Buiten zal een grote tent dienst doen als cafetaria, je kan er rustig genieten van een natje en een droogje. En, groot nieuws, de country band 'Nevada' treedt in de namiddag op, dat die country dancers hun benen al maar in smeren, ambience verzekerd!

Wij hopen dat die dag de zon ook van de partij is en dat wij een massa volk mogen verwelkomen op onze tweejaarlijkse opendeurdag.

Greet

BELANGRIJKE MEDEDELINGEN

BELANGRIJKE DATA:

- 9 mei 2010: opendeurdag op Trienkant
- 10 juni 2010: afsluitingsfeest met barbecue op Trienkant
- 11 juni 2010: laatste lesdag

SCHOOLVAKANTIES:

't WAT is gesloten tijdens volgende schoolvakanties :

- Paasvakantie van 05/04 t.e.m. 18/4
- Hemelvaart van 13/05 t.e.m. 14/05
- Pinkstermaandag 24/05
- Zomervakantie van 14/06 t.e.m. 06/09

'T WESTELS ATELIER ZOEKT:

Voor de uitbreiding van ons cursusaanbod zoeken wij gemotiveerde vrijwillige lesgevers.

Heb je een interessante hobby?
Wil je jouw beroepservaring delen?
Beschik je over wat vrije tijd?
Kan je anderen iets overbrengen?

Dan mogen we je misschien binnenkort verwelkomen als vrijwillige lesgever!
Of ken je iemand die hiervoor in aanmerking komt contacteer ons dan.

Kunstgeschiedenis
Aromatherapie
Yoga
Mindfulness
.....

Dank bij voorbaat

REIZEN MET 'T WAT

IN SAMENWERKING MET FIRMA DE DUNEN

Met de regelmaat van de klok worden er diverse uitstappen georganiseerd door een erkende busmaatschappij in samenwerking met 't Westels Atelier. De uitstappen staan voor iedereen open, ook voor mensen die geen cursussen volgen.

Inschrijven voor een reis kan je bij Gerda Verheyen, verantwoordelijke voor de reizen, tel. 014/23.40.60 of gsm 0477/41.49.19. Je bent pas ingeschreven als je betaald hebt. Betalen en je instapkaart ontvangen kan je op het secretariaat van 't Wat in de Abdij, op Trienenkant of op de andere afdelingen. Je kan ook betalen via de bank door storting van het bedrag op rekeningnummer 001-1470756-21 en desbetreffende reis en datum vermelden, dit wel telefonisch aan Gerda melden.

Annulering:

- meer dan 3 weken te voren: je krijgt je geld volledig terugbetaald.
- minder dan 3 weken te voren: de gemaakte onkosten worden niet terugbetaald.

Dinsdag 13 april (paasvakantie): Markten en winkelen te Eindhoven

Vertrek abdij: 8u45

Terug abdij: 19u00

Prijs: € 12

Vrijdag 23 april: grote dagreis Reims

We vertrekken aan de abdij om 5.30 u.

Onze gids Emiel zal ons de ganse dag begeleiden.

Omdat de normen i.v.m. de rijtijden voor bussen veranderd zijn beschikken wij voor deze reis over twee chauffeurs die afwisselend zullen rijden.

We vertrekken richting Kortrijk waar we een koffiestop houden, dan rijden we verder richting Frankrijk meer bepaald naar de Champagnestreek.

In Epernay bezoeken we eerst een lokale champagne boer, we krijgen er een uitgebreidere uitleg en proeverij dan bij de grotere kelders.

Rond de middag gaan we samen genieten van een heerlijke Franse maaltijd: tourte champenoise, poulet sauté, sause champagne avec riz pilav, camembert, flan maison caramélisé.

Na de middag gaan we naar Reims en bezoeken de kathedraal en andere bezienswaardigheden.

Nadien is er nog wat vrije tijd over om door de stad te flaneren.

In de vroege avond keren we terug huiswaarts.

Vertrek abdij: 5.30 u

Terug abdij: 22u00

Prijs: € 60. Inbegrepen: reis met 2 chauffeurs en gids, drinkgeld, bezoek aan de champagne boer met proeverij, bezoek aan bezienswaardigheden in Reims, het middagmaal.

Vrijdag 21 mei: Markten en winkelen te Maastricht

Vertrek abdij: 9u00

Terug abdij: 19u00

Prijs: € 12

APRIL

Ook grasmaand, paasmaand, eiermaand genoemd.

De naam komt van het Latijnse woord aperire hetgeen openen betekent. Waarschijnlijk refereert het aan de groei van de planten en bloemen in de lente.

Bij deze maand horen de volgende weerspreuken:

April doet wat hij wil.

April veel regen, brengt rijke zegen.

April koud en mei warm, geen boer wordt er arm.

Zelfs aprilletje zoet heeft nog wel eens een witte hoed.

Sneeuwt april nog op onze hoed, is voor druiven en koren goed.

Verschaft april mooie dagen, dan pleegt de mei de last te dragen.

April koud en nat, vult schuur en vat.

De vrouwen en de aprilten, hebben beiden hun grillen.

De heren en de aprilten, bedriegen die zij willen.

Wil april niet vertrouwen, hij is en blijft de ouwe. Nu lacht hij vals met zonnegloren en gooit dan weer met hagelstenen om je oren.

ENGELS 4

Donderdagvoormiddag, WAThuis abdij, o.l.v. Jef Verrezen.

Reeds 4 jaar volgen we de cursus Engels in het WAT en we voelen ons "The lucky Ones" omdat we al die tijd leerkrachten hadden die ons met veel "goodwill", motivatie en ... geduld door de doolhof van "the English language" gidsten.

Na Lief - die ons de basisbegrippen bijbracht - kwam Stefaan. Die leerde ons de grammaticale beginselen en schaaftde onze uitspraak bij. Daarna mochten we aansluiten bij de klas van Jef. In die groep vormen de dames een overweldigende meerderheid: "fifteen to one"! Maar we mogen ze stuk voor stuk "very sympathetic students" noemen.

Nu wordt ons het juiste gebruik van de tijden uitgelegd en hebben de begrippen "Continuous, Present, Past, Simple en Perfect" voor ons geen geheimen meer.

Als leraar Jef er even tussenuit is om de Spaanse zon op te zoeken, komt Wilfried hem vervangen.

"All aboard 2" hebben we ondertussen bijna helemaal verwerkt.

Ter afwisseling kwamen er ook spreekwoorden en gezegden aan bod en dan blijkt dat er meestal niet letterlijk mag of kan vertaald worden! Bij ons kan iemand "een blauw oog" oplopen, maar voor de Engelsen wordt dat dan plots "a black eye".

Het contact met de mede-cursisten geeft aan het leerproces op donderdagvoormiddag nog een extra waarde.

Conclusion: The English course brings us social, cultural and linguistic enrichment and it hasn't come to an end yet!

Two happy "Chinese" volunteers, Jos and Lea

KERAMIEK

Vrijdagvoormiddag, WAThuis abdij, o.l.v. Jan Anton Gilles

Schilderijen in 3D, en nog veel meer

Klei heeft een geheugen, en een groot verleden, door de erosie van de rotsen, ontstaat er een mineraal dat in zijn meest eenvoudige vorm bestaat uit siliciumdioxide en aluminiumoxide, dat is de basis van klei, en het heeft zoveel merkwaardige eigenschappen dat men nu nog steeds steeds nieuwe eigenschappen ontdekt (en technologische toepassingen, denk maar aan keramische platen etc.).

Klei heeft een gesloten ringvormige structuur, net als plaatjes die over elkaar schuiven, hun neuzen staan als het ware allemaal in dezelfde richting georiënteerd, vandaar dat klei een geheugen heeft, primitief maar toch.

Tweehonderdduizend jaar geleden maakten neanderthalers al gebruik van klei om eenvoudige potten te maken, en daarna ging alles in versnelling, denk maar aan de "Ding dynastie" met zijn schitterende Chinese vazen, de Grieken en hun amforen, tot de hedendaagse keramiek.

Zo zou ik verder kunnen gaan, maar dan zou ik het hier voornamelijk hebben over de historiek van klei, en dat is niet mijn bedoeling.

De hedendaagse keramiek is sterk geëvolueerd, en vandaag kennen we technieken, die keramiek op het zelfde niveau plaatst als de schilderkunst.

Door te experimenteren heeft men de laatste decennia, methoden ontwikkeld om composietklei te maken, en dan denk ik vooral aan papierklei, vlasklei, glasvezelklei, klei gemengd met metalen zoals koper (heel fijn verdeeld).

Met deze nieuwe composietkleien kan men structuren maken die voordien niet mogelijk waren, er is ook een sterke reductie van het gewicht, breuken komen nog nauwelijks voor, en voorgesneden platen klei kan men gewoon in de ijskast bewaren.

En het onderzoek gaat ook steeds verder, ook wij experimenteren dan ook graag, soms een mislukking soms en schitterend resultaat.

Dat is steeds de uitdaging, laat ons iets nieuw proberen, en het hoeft echt niet duur te zijn, denk maar aan "Naked Raku", en "Copper matter", heel eenvoudige technieken maar nog veel te weinig toegepast.

Maar er is nog een ander belangrijk aspect aan keramiek, en dat heeft te maken met creativiteit, en verwondering, sociaal contact, het gevoel te hebben bij een groep te horen, wat in deze ultrakapitalistische maatschappij "not done" is, daar telt het individu, dit in tegenstelling tot het feit dat ten overvloede bewezen is dat we zowel individuele wezens zijn als sociale wezens, de evolutie van de mens kan alleen maar baat hebben bij het ontwikkelen van sociale vaardigheden, ik ben ervan overtuigd, dat dit ook een element is dat meespeelt bij het "WAT" in het algemeen.

Ik ben dus erg blij deel te kunnen uitmaken bij een non-profit organisatie, waar mensen nog echt om elkaar geven.

Jan Anton Gilles

SPAANS 2

Maandagvoormiddag, WAThuis abdij, o.l.v. Emmanuel De Pauw

Hallo beste lezers,

Misschien verwacht je nu een tekst in het Spaans? Dit had gekund. Een eenvoudig artikeltje, geschreven in de tegenwoordige tijd, zou wel al mogelijk geweest zijn. Maar, toch maar in het Nederlands! Misschien om jullie interesse te wekken voor het Spaans.

Immers zij die helemaal geen Spaans begrijpen, zouden een Spaanse tekst niet lezen. Wij willen namelijk proberen ons collectief enthousiasme over te brengen!

Maandags om 9 u, wachten we mekaar op in ons leslokaal op de 1ste verdieping in "de oude hoeve" van de abdij. We zijn blij dat iedereen is komen opdagen. Het moet gezegd: geen leerling probeert afwezig te zijn! Maandag, Spaanse les, is prioriteit nummer één. En dat is bij ons voelbaar! Menig middelbare schoolleraar, zou onze leraar Emmanuel, zoveel ijver en enthousiasme, benijden. Om maar te zeggen dat er een echte "leersfeer" heerst.

Wij boffen natuurlijk dat we een geweldige leraar hebben.

Het is immers niet gemakkelijk om ons, vanuit ons moedertaalgevoel, het Spaanse taalgevoel bij te brengen. Maar onze leraar durft die uitdaging aan!

En daar bestaan nogal wat verschillen! Stel jullie voor hoe je het volgende aan leerlingen zou kunnen duidelijk maken:

- een handeling in het verleden, die nog niet gedaan is en blijft voortduren...

Wij zitten nu inderdaad op het vlak van HET GEBRUIK VAN DE VERLEDEN TIJD.

Dit is ongetwijfeld de belangrijkste brok grammatica van het 2de jaar en zeker ook de moeilijkste.

In het Spaans zijn er nl. drie verschillende verleden tijden die ook specifiek moeten gebruikt worden, met daarbij nog de talloze uitzonderingen!

Met "CAMERA 1 en CAMERA 2 beelden" probeert Emmanuel ons de "verledentijd" duidelijk te maken.

Of hij hierin slaagt? Spaans is zeker niet gemakkelijk.

Ook in teksten leidt onze leraar ons langs de grote Spaanse cultuursteden. Met fotomateriaal!

Het "Wat" schoolsysteem, maakt het ons mogelijk om zonder te veel "druk" toch vorderingen te maken. Het is zelfs toegelaten om een schooljaar te hernemen.

Dit jaar zijn we met 11 leerlingen. Vijf mannen en zes vrouwen. De klas is samengesteld uit leerlingen die van het 1ste jaar overkwamen, leerlingen die het 2de herdoen, en zelfs leerlingen van het 3de jaar, die er voor kozen het moeilijke 2de nog eens te hernemen.

Wij vragen ons stiekem af of “de meester” onze gezichten nog niet beu is?

Dus vrienden geïnteresseerden: wacht niet af, kom gerust ons vervoegen. Het is voor beginnende Alzheimerers, een ideale manier om je geest te oefenen en ...je leert er nog iets bij ook.

Tenslotte kunnen wij niet laten de lof-en-dankplaat te zwaaien naar “ ‘t Wat” en naar onze leraar Manuel, die dit alles voor ons mogelijk maken.

...één van de leerlingen van het tweede jaar.

Een medecursiste:

Ik kreeg de opdracht om onze cursus op de kaart, in casu in ‘t Watblad te zetten. Onderstaande tekst is dan ook de weergave van een persoonlijke ervaring.

In juni 2009 had ik Spaans¹ beëindigd. Bij de aanvang van het nieuwe schooljaar was ik erg benieuwd naar wat Spaans 2 mij zou brengen. Drie ‘spaansloze’ maanden zouden mij wel eens zuur kunnen opbreken...

Al gauw bleek mijn gedachte te worden bewaarheid. Onze nieuw-samengestelde klas bestond uit een erg divers gezelschap: het merendeel van de collega-cursisten sprak immers –althans naar mijn normen- meer dan een mondje Spaans.

Even verduidelijken: onze groep, geleid door Emmanuel De Pauw, bestaat uit 6 dames en 5 heren, van wie de democratische meerderheid meer dan alleen maar het basisjaar achter de rug heeft. Mag het dan verwonderlijk zijn dat ik me de eerste maand erg verweesd en onzeker voelde?

Een goed gesprek deed echter wonderen en overtuigde me ervan om door te zetten. Doorbij ten dus! En jawel hoor, na enkele weken viel alles min of meer in de plooi en werden mijn verwachtingen ingelost. De enthousiaste inzet van onze lesgever-begeleider (op vrijwillige basis), is daar niet vreemd aan. Een van zijn stokpaardjes is de correcte uitspraak van het Spaans. Terecht, maar niet evident! De grammatica wordt stelselmatig herhaald: adjectieven en substantieven, voornaamwoorden, bijwoorden, telwoorden en voorzetsels passeren de revue. Vermits de vervoeging van de werkwoorden een kwestie van uit-het-hoofd-leren is, valt dat nog min of meer mee: geen kennis zonder eigen inzet. Moeilijker is het (juiste) gebruik van wat in het Nederlands de verleden tijd (ovt) heet. Om het niet te gemakkelijk te maken, heeft men in het Spaans daarvoor twee tijden, de indefinido en de imperfecto. Het nodige (Spaanse) taalgevoel is mij uiteraard vreemd, maar onze lesgever doet alle moeite van de wereld om het niet-evidente onderscheid te verduidelijken. Geen makkelijke klus!

Misschien lijkt het bovenstaande een saaie bedoening, maar dat is het allerminst. De Spaanse cultuur komt natuurlijk ook aan bod, in de ruimst mogelijke zin: poëzie, kunststeden en natuurlijk de authentieke Spaanse keuken.

Spaans 2: een aanrader!

Een enthousiaste cursiste

BLOEMSI ERKUNST

Woensdagvoormiddag, Wathuis Trienenkant, 14-daags, o.l.v. Sonja Vangenechten.

Hou je van bloemen, mooi geschikt in een boeket, krans of guirlande, dan heeft het WAT een niet te missen cursus voor jou.

Om de 14 dagen, op woensdagmorgen, trekken we al vroeg naar 't lokaal in Oevel (maar om Roseke en haar zus voor te zijn moeten we toch wat rapper zijn). Onze koffer volgeladen met materialen, en nog rap langs de markt gepasseerd voor bloemen, kunnen we aan de slag.

Er wordt altijd hard gewerkt om alles op tijd in de juiste vorm te krijgen. Lukt het ons niet, dan kunnen we altijd rekenen op Sonja, die met enkele snelle aanpassingen onze fouten corrigeert.

Een gezellige babbel en een tasje koffie komt er natuurlijk ook bij. Om half 11 toont Sonja ons het stukje voor de volgende les. Waar ze na al die jaren haar inspiratie vandaan blijft halen is ons een raadsel. Ook probeert ze altijd zo budgetvriendelijk de materialen uit te kiezen en zoveel mogelijk te werken met groen uit de tuin of bos. (Ondertussen weten we de plekjes wel te vinden.)

Het eindresultaat is bij iedereen altijd anders, en kunnen we van elkaar nog iets opsteken. Fier keren we huiswaarts, want op onze tafel of kast is elk stukje uniek.

Heb je ook interesse ? Er is altijd nog wel een plaatsje vrij.

Bedankt, Sonja !

Een cursiste

MERODEWANDELINGEN

DI NSDAGNAMI DDAG, VERTREK 13.00 U

6 APRIL: VERTREK MI E MAAN

4 MEI : VERTREK ASBERG

COUNTRY LINE

Dinsdagnamiddag, WATHuis Trienenkant, o.l.v. Josephine Verhoeven.

Zal ik jullie eens vertellen over mijn toffe groep veteranen?

Deze mensen dansen (toch ongeveer 15 jaar) met veel plezier, soms ook tranen. Moet ik Lea bedanken...? Tuurlijk, zij was toch de starter van de Country-Line-Dance, vele dansen van Lea worden nu nog herhaald!

Het gaat hier niet om de beste, het gaat hier om elkaar, om plezier! Maar toch, heeft deze groep al veel doorstaan, ziektes... overlijdens..., dan wordt het stil en steunen we elkaar met troostende woorden en helpen mekaar waar het kan, zo zie je maar.

Geboortes

Dan komt er soms champagne aan te pas!
Pralines en suikerbonen liggen dan op de kast.

Jubileums

Met Diane hadden we sjans,
die gaf een groot feest met héél véél dans.
Dus waren we allemaal blij,
want ook onze partners waren erbij.
Zelfs Martha was van de partij.

Soms komen er passanten, die zijn altijd welkom. 't Is eens iets anders, hé!!

Gust, zie ik graag komen.
Hilda en Jan, die kennen elke dans.
Jos, staat altijd vooraan.
Josfin, zonder, sta ik stil.
Maria, echt een spring in 't veld.
Monique, altijd content.
Daniëlle, een sterke bezige bij.
En Suzanne, jawel Suzanne staat in gedachten naast mij.

Magda

ENGELS

Donderdagvoormiddag, gesloten groep, WAThuis Abdij, o.l.v. Godelieve Van Herck en Josephine Verhoeven.

ABOUT YOUR BOOK MY WAY

Last year I met a very special man
His name is George and he writes poems like
nobody else can

I shall now try to tell you how I feel about
his book

Poetry in motion by George Hanks
For his writing of the book I give thanks
His poems are beautiful and correct
Perhaps it's not exactly what you might expect
It's about everything that happens day by day

I'm very happy he crossed my way

This poem is all about George

But it's not easy for me as I'm Flemish of
course

I don't know enough English to wordplay

George is so much better I'd say

I 'll leave it to him as he's rather clever

Our poetry writer forever and ever

Christine Hooyberghs

Geert, een van de cursisten Engels bij Godelieve en Josephine, is plots overleden.
De lesgeefsters en medecursisten zijn erg aangegrepen door dit plotselinge verlies.
Als eerbetoon aan Geert deze tekst in 't WATblad.

FOR GEERT

Dying you don't do it suddenly
But little by little
And all the little bits of you which died
It's strange, you forget them
It often passes you by, and you say
I'm a little bit tired
And one day, you 'r on your last little
bit.

VOOR GEERT

Sterven doe je niet ineens
Maar af en toe een beetje
En alle beetje die je sterft
't Is vreemd, maar die vergeet je
Het is je dikwijls zelf ontgaan
En je zegt, ik ben wat moe
En op een keer ben je aan je laatste
beetje toe.

(Toon Hermans)

ATELIER VORMGEVING EN KLEUR

Maandag- en dinsdagvoormiddag, WAThuis abdij, o.l.v. Jean Claes.

Met op de achtergrond rustige muziek komen hier de meest uiteenlopende creaties tot stand.

Velerlei technieken worden hierbij toegepast: olieverf, acrylverf, aquarel, pastel, schetsen, tekenen.

Ieder doet zijn ding.

Hierbij komen soms verrassend mooie dingen tot stand.

Voor sommigen onder ons is het een constant zoeken naar een goede ingeving om daarop verder te bouwen.

Anderen daarentegen zullen zich eerder wagen aan het weergeven van dieren, landschappen, bloemen, maskers, gebouwen, kinderen enz.

Marja Beirens

Gedicht van een breistertje

Met haar breiwerk in de hand
zit ze op een vensterbank
nooit kijkt ze eens iemand aan
want het werk moet verder gaan

Pas als de stad zijn ogen sluit
rust ze in het donker uit
en maakt dan een praatje
met de vogels uit haar straatje

maar het mooiste komt om twaalf uur
dan fluit een vogelkoor
voor het breistertje
zijn mooiste Pluimstraat partituur...

ENGELS 2A

Donderdagnamiddag, WAThuis abdij, o.l.v. Stefaan Engels.

" Hello, good afternoon everybody. I t's Thursday afternoon and we start our lesson English. We take our textbook/workbook page..."

En vertrokken zijn we voor een goedgevulde agenda English vocabulary, grammar, writing, listening, reading and speaking. Wij, dat zijn 6 dames (Simonne, Rachel, Odette, Magda, Rosa, Rosette) en 3 heren (Roger, Leo, Jan) en uiteraard onze leraar Stefaan.

We kenden elkaar van de lessen bij juf Lief; alleen Rosette, pater Leo en natuurlijk onze leraar (met de veelzeggende achternaam Engels) waren nieuwkomers maar het integratieproces verliep vlekkeloos en spontaan. We vormen een toffe en...leergierige groep. In het begin keken we wel een beetje de kat uit de boom, vooral als onze leraar in perfect Engelse volzinnen ons overviel met zijn vragen en communicatie. Soms hoorden we het in Keulen donderen. Vooral het gebruik van de tijden doet onze tong meer dan eens in een knoop slaan.

Want inderdaad laat dat gezegd zijn, we worden voortdurend uitgedaagd om onze gedachten in (behoorlijk) Engels te verwoorden. En gaandeweg lukt dat ook met het nodige geduld en tactisch bijsturen van onze coach.

We kunnen nu al elkaar bevragen en antwoorden om uit eten te gaan, om naar een film te gaan kijken, om sneeuw te ruimen, om het weerbericht te voorspellen enz. Je kunt het zo gek niet bedenken of we proberen in elke situatie een al of niet juist antwoord te formuleren. Onlangs kreeg ik zelfs de opdracht om in het Engels te vragen of X mijn vakantielief (holiday-lover) wilde zijn. Op die manier worden vooral de dames almaar loslippiger en moet Stefaan vaker " pssst..pssst...." mompelen om terug aandacht voor de les te vragen.

De voorlopige hoogtepunten van onze donderdagnamiddagen zijn die keer dat we onder leiding van pater Leo de abdij hebben bezocht en zo van dichterbij hebben kennisgemaakt met het abdijleven. Maar vooral die keer dat we met pater Michiel een bezoek hebben gebracht aan het Da Vinci-museum. We moesten wel even slikken om de enthousiaste Engelse rondleiding van onze gids tot ons te laten doordringen. Alle details van zijn gewaardeerde uitleg hebben we wel niet begrepen maar wel dat de abdij in het bezit is van de meest getrouwe en mooiste replica van het Laatste Avondmaal, dat Leonardo da Vinci schilderde in de eetzaal van een klooster in Milaan.

Zo worden we elke week wat meer in de taalgeheimen van het Engels ingewijd.

Om het met een bekende Amerikaan te zeggen, ons Engels maakt vooruitgang: "Yes, we can".

Jan

FAIR TRADE

Eerlijke handel of fair trade bevordert de duurzame ontwikkeling in de internationale handel, met name bij de export van arme landen naar rijke Westerse landen. Fair trade betekent dat bijvoorbeeld koffieboeren, cacaoboeren of bananenboeren in Latijns-Amerika, Afrika en Zuidoost-Azië een eerlijke prijs krijgen voor hun exportproducten.

Een prijs die in verhouding staat tot de werkelijke productiekosten, en niet een prijs die wordt bepaald door de verhoudingen op de internationale markt.

Fairtrade-producten dienen daarnaast te voldoen aan strenge milieueisen.

De geloofwaardigheid van fairtrade staat of valt met het bepalen van strikte criteria en een grondige en permanente controle op de naleving daarvan.

Een product dat het Fairtrade-keurmerk draagt, beantwoordt aan de volgende criteria:

- De producenten (vaak boerenorganisaties uit ontwikkelingslanden) kunnen rekenen op een minimumprijs, die de kosten van een sociaal- en milieuverantwoorde productie dekt.
- De producenten ontvangen ook een extra ontwikkelingspremie, onafhankelijk van de wereldmarktprijs, om ontwikkelingsprojecten op te zetten in hun gemeenschap, bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs, gezondheid, spaar- en kredietsystemen, wegeaanleg, aankoop van machines of organisatieversterking.
- De contracten met de koper of de invoerder worden zoveel mogelijk afgesloten voor een lange periode.
- Productie en de commercialisering ter plaatse gebeuren op een transparante manier.
- De arbeiders kunnen werken in menswaardige arbeidsomstandigheden. Dus beslist zonder kinder- en dwangarbeid en geen hongerlonen.
- Er wordt zorgvuldig omgegaan met het natuurlijk milieu waarin de export-producten worden geteeld.

Wie deze controles niet doorstaat, krijgt geen certificaat of verliest het.

Ook 't Westels Atelier steunt de eerlijke handel door bij onze koffieleverancier 'Miko' te kiezen voor de 'Puro fairtrade coffee'.

Dus bij elk kopje koffie dat je op 't Westels Atelier drinkt, draag je bij tot een eerlijkere, betere wereld.

Laat het je smaken!

Fair trade ligt ons nauw aan 't hart, zo kiezen wij ook bewust voor producten uit de oxfam wereldwinkel. Bij alle activiteiten die 't Westels atelier organiseert zoals de nieuwjaarsreceptie, barbecue, opendeurdag... serveren wij (h)eerlijke Chileense wijn uit de wereldwinkel.

Vorige week, tijdens 'de week van de vrijwilligers', hebben al onze vrijwillige medewerkers een pakketje ontvangen met allerlei producten uit de wereldwinkel.

Op die manier dragen wij ons steentje bij voor een eerlijke handel.
Wij hopen dat jullie hier ook mee begaan zijn.

Het WATteam

FAMILIENIEUWS

GEBOORTES :

- Op 15 januari is Mirte geboren en op 4 maart Thor, beide kleinkinderen van Lydia Mangelschots, cursiste Engels en Pottenbakken.
- Liv is geboren op 6 februari, kleinkind van Christel Roeymans, achterkleinkind van Florentine Peeters, cursisten pottenbakken.
- Liv is geboren op 7 februari, kleinkind van Paul Laeveren, cursist houtbewerking.
- Op 15 februari is Celine geboren, kleinkind van Josephine Verhoeven, lesgeefster Country Line en Engels.
- Lori is op 3 maart geboren, eerste kleinkind van Ann Vaes, lesgeefster Engels.

OVERLIJDENS :

- Op 2 februari overleed Maria Surkyn, zus van Nora en tante van Ann Nuyts, cursisten Creatief Veerle.
- Op 4 februari is Frans Deliën (°1929) overleden, schoonvader van Sonja Vangenechten, lesgeefster bloemsierkunst, cursiste Engels.
- Op 14 maart is Geert Ariën (°1957) plots overleden, cursist Engels donderdagvoormiddag, gesloten groep.

TWEE VERLATEN ZIELEN

Frans, donderdagnamiddag, WAThuis Abdij, o.l.v. Francine Wijnants.

Decemberavond den 22ste, 2009. We zitten gezellig met ons voeten onder de Leuvense stoof bij Pina. t' Is rond de zessen s' avonds en iedereen is stilaan aangekomen. We zijn hier op uitnodiging van ons aller vriendin Pina. Op haar uitnodiging stond het volgende te lezen: 'Ik droom ervan om eens lekker, gezellig rond de kachel te hokken met de mensen die wel wat voor me betekenen. Lekker, dus met wat hapjes en een lekkere kom soep en wat meer. Hokken kort bijeen met een kussen en een dekentje en ieder zijn verhaal onder vrouwen.'

De Kersttijd komt in zicht. Onze gastvrouw is altijd al zeer creatief geweest. En nu natuurlijk ook. Ze eist vriendelijk van ons dat we allen om beurten een bijgebleven Kerstverhaal vertellen. Liefst een zelf beleefde gebeurtenis.

'Eh, Huguette, jij kan al onmiddellijk beginnen. Weet je nog die reis naar Le Mans, toen je kerst ging vieren bij Placide?', kirt Pina.

'Euh ja, dat moet de Kerst van '79 geweest zijn', antwoord ik wat minder enthousiast. De meeste van haar vriendinnen ken ik wel van op vorige feestjes, maar er zijn er zoals altijd wel wat nieuwe bij. Ze gaat nog eens met de hapjes rond en ik nip nog even aan mijn kruideninfuus voor ik mijn keel schraap en mijn verhaal begin.

'Voor degenen die het nog niet weten, ik ken Pina al van de tijd dat we samen de cursus "Tropische Geneeskunde voor Verpleegkundigen" volgden te Antwerpen, zo'n dertig jaar geleden. Zij zocht een kot en ik zocht nog een kamergenoot. En zo zijn we dan gaan samen hokken in het dakappartement dat ik in die tijd huurde. Sindsdien zijn we goede maatjes gebleven, he Pina?'

'Ja, ja, dat was ne mooie tijd toen... alléz vertel nu van die beruchte kerst!'

'Amaai Pina, ge maakt ons wel benieuwd', zegt Els, een vriendin van Pina. De anderen knikken van ja. 'Oké, ik ging dus naar Le Mans voor de kerst. Placide is de oudere broer van mijn ex-man Romain. Ik leerde Romain kennen op onze eerste fuif van 't Tropisch Instituut in oktober '79. Maar dat is een ander verhaal. Iets na het kerstfeestje van de cursisten en de lesgevers, vertrok hij naar Zaire. Hij moest er dringend gaan werken als landbouwingenieur in een project van Unicef. Voor zijn afscheidsfeestje was zijn broer Placide voor enkele dagen afgekomen en in die periode had hij mij uitgenodigd om de kerst met zijn familie, zijn vrouw Marie-Helène en dochttertje Emanuelle door te brengen.

Zodoende vertrok ik in gezelschap van een lichte rugzak op de 24ste met de trein richting Frankrijk. In Parijs moest ik overstappen en daar begonnen de problemen al. Waarschijnlijk was ik daar te vroeg uitgestapt. In ieder geval, er stond Parijs op het plaatje naast het spoor. Ik herinner me nog dat ik ergens binnen wanhopig stond te kijken op zo'n verlichte metrokaart, om te zien naar welk station ik moest geraken om mijn trein naar Le Mans te nemen. Komt daar een jonge gast op me af die me vroeg of ik

problemen had en of hij me met iets helpen kon. "Das vriendelijk", dacht ik maar ik was om de een of andere reden niet echt gerust. Ik vertelde hem dat ik de trein naar Le Mans zocht, waarop hij antwoordde dat die statie om de hoek was. Ik wou het perron eigenlijk niet verlaten maar hij hield vol dat het niet ver, hier net om de hoek was. Hij zou me de weg wijzen. Eén keer buiten beland, ging hij met mij straat in, straat uit tot ik niet meer wist waar ik stond. Terwijl ik steeds stond te verkondigen dat ik dringend

---

mijn trein moest halen en dat die hoek zo ver af leek te zijn!! "Waarom zijn we er nog niet?", dacht ik geïrriteerd.

We moesten hier en daar een metrootje nemen, maar mijn trein kwam nog steeds niet in zicht.

Opeens herkende ik het pleintje met kunstschilders en hij vroeg me of ik geen portret van me wou laten tekenen. "We staan hier verdorie op Montmartre!", dacht ik. "Ik moet geen portret, ik moet mijn trein halen!" Ik begon overstuur te raken en hij beloofde me dat hij er mij dadelijk naartoe zou brengen, zodra mijn portret klaar was. Daar stond ik dan, moederziel alleen, midden in Parijs als een onnozel naïef trutje, bij mijn handlanger. Die eerste reis Parijs zal ik nooit vergeten en het zou nog vele jaren duren voor ik me - maar dan niet alleen - nog naar de lichtstad zou begeven. Na nog een kathedraal bezocht te hebben, want men kon Parijs toch niet verlaten zonder die van Notre-Dame gezien te hebben, gebeurde het. Ik moest opeens een kus op zijn wang geven. Ik verstond er niets van. Die vieze manipulator! Dat zal wel zijn, ik had hem nochtans al uitgelegd dat ik een verloofde had dus...

Op het moment dat mijn Frans geld begon op te raken, belandde ik toch in de juiste trein. Ik had me nog nooit zo afhankelijk gevoeld van een lepe zakkenroller.'

'Ja een mens kan in zijn jeugd goedgelovig zijn hé!', legde mijn buurvrouw van rechts me nadenkend uit. Even aan mijn thee slurpen en een toastje avocado knabbelen. Pina heeft altijd van die leuke lekkere receptjes.

'En waart ge dan goed aangekomen in Le Mans?', vroeg Suzanne, één van Pina's vriendinnetjes.

'Ja maar veel te laat. Er stond geen Placide meer op me te wachten. In een openbare telefoon (gsm's bestonden toen nog niet) heb ik getracht hem op te bellen. Er kwam geen gehoor. Dan nam ik maar een taxi naar zijn adres. Aangekomen stapte ik een nogal grijs en saai appartementsblok binnen. Na wat zoeken vond ik op de juiste etage zijn voordeur. Verder geraakte ik niet. Niemand thuis. De moed zonk me zowat in mijn schoenen.'

'Ocharme na al die moeite?', ontsnapt aan een meelevende ziel.

"Wat nu?", dacht ik." Eens bij de burens proberen hé! Eens zien of die iets meer weten."

Na het belletje ging de deur open. Ik legde de dame aan de deur in 't kort mijn probleem uit en zij riep er dadelijk haar man bij. Ze besloten me binnen te laten en boden me zeer vriendelijk iets te drinken aan. De kamer zat vol familieleden en vrienden die samen de kerstavond gingen vieren. Echt uitbundige feestvierders waren het niet. Eerder stil en kijkend naar de T.V. Ik was wel aangedaan van zoveel behulpzaamheid. Ze stelden voor om bij hen te blijven tot Placide terug thuis kwam. Haar man dacht dat ze voor de kerst naar Normandië waren. Naar de ouders van Marie-Hélène. "O nee!", dacht ik. "Dan zijn die nog niet direct terug. Weet je wat, ik pak de eerst volgende trein terug naar huis."

"Nu nog, zo laat op de avond?" vroeg de heer des appartement.

"Ja maar, ik denk niet dat ik nog genoeg geld heb voor een taxi. Ik heb nog wel wat Belgisch geld."

"Ik zal je wel brengen als je het echt wilt. Maar aanraden doe ik het je niet", zei de meneer. Ik wou hen vooral niet ten laste zijn en nam zijn voorstel om me naar het

---

station te voeren gretig aan. Ik bedankte hem en wuifde hem nog uit voor ik het station binnen stapte.'

'Kort reisje voor niets.' knikt Marleen, een andere gezellige meid.

'Ja maar het is nog niet gedaan hoor', kirt Pina 'het felste moet nog komen.'

Die is blijkbaar mijn kerst van '79 nog niet vergeten. Zij was dan ook de eerste die de jongste versie van me hoorde. Pina gooit nog wat klein hout in de kachel die aangename warmte afgeeft aan onze kousenvoeten. Sommigen leggen hun dekentje nog wat knusser om zich heen en zitten gespannen te wachten op het vervolg.

In het station kreeg ik te horen dat er geen trein meer vertrok naar Parijs. "Wat nu gedaan?", dacht ik ongerust. "Dan wacht ik hier maar tot morgen voor de eerste...", dat had ik maar gedacht.

De meneer van het loket had me zien zitten op één van de banken en kwam me vertellen dat ik daar de nacht niet mocht doorbrengen. "Veel te gevaarlijk", volgens hem "zoek maar een hotelletje, er zijn er hier genoeg!" riep hij me nog na.

't' Is toch niet waar zeker', begon Rita, Pina's zus.

'Toch wel! Buitengekomen begon het lichtjes te sneeuwen, het was ondertussen al pikdonker. De straatverlichting was aan. Schuin tegenover het station zag ik inderdaad enkele hotelletjes. Het eerste stapte ik binnen en vertelde aan de receptie dat ik een kamer voor één nacht wenste, maar dat ik enkel Belgisch geld bij me had. Of ze het voor me konden wisselen of als betaling aannamen. Nee, dat konden ze niet doen. Ik moest mijn geld eerst op de bank –die uiteraard gesloten was- laten wisselen. Nee, ze zouden mij niet helpen. Bij de twee volgende hotelletjes nog van dat. Daar stond ik dan en weer kwam er een jonge gast op me af. "O nee, niet opnieuw!", dacht ik als een angsthaas.

'Ge zijt er toch weer niet ingelopen?', onderbrak Rita ongerust.

'Wacht maar, wacht maar, nu komt het!', verkondigt Pina geamuseerd. M'n theetas ziet ondertussen de bodem en mijn linker buurvrouw schenkt nog wat bij.

'Ook hij vroeg of ik problemen had. En of! Aarzelend heb ik hem toch mijn verhaal gedaan. Gelukkig deed hij me denken aan mijn één jaar jongere broer en voelde ik me iets minder angstig. Hij stelde voor om het nog eens te proberen in de hotelletjes. Hij zou trachten de portier over te halen om me verder te helpen. We vingen bot.

Ontgoocheld sloegen we de hoofdstraat in tegenover het station. Ik vroeg of hij mijn geld eventueel kon wisselen, maar dat kon hij niet. Er was boven op het eind van de straat ergens links een weggetje in, nog een jeugdherberg, maar hij was niet zeker of die wel open was. En inderdaad de herberg was dicht. Heel voorzichtig vertelde Patrik, zo heette mijn reddende engel of duivel, de toekomst moest het nog uitwijzen, mij dat hij een leuke studio had daar in de buurt. Ik mocht er de nacht doorbrengen zei hij wat aarzelend. Ik dacht dat ik in mijn broek deed... Ik wist niet wat gedaan. Weer afhankelijk van een vreemde. Twee keer op één dag. Ik had geen keuze.'

'Amaai, dat wordt hier nog spannend', volgens Nele, Pina's dochter. Enkelen trokken hun wenkbrauwen bedenkelijk hoog op.

'Ik begon hem paniekerig over mijn vriend te vertellen die in Zaire verbleef etc. en hij beantwoordde mij onmiddellijk dat ook hij een vriendin had die aan 't vieren was met haar ouders en familie. Hij mocht de kerst nog niet met hun doorbrengen. Zijn ouders

---

bleken gescheiden te zijn met elk een nieuwe partner, waar hij eveneens niet welkom was voor de kerst. Twee verlaten zielen dus...

"We kunnen je rugzak eerst naar de studio brengen en daarna een kleinigheid gaan eten in de oude stad", stelde hij voor. Ik was een beetje gerustgesteld en stemde toe. Patrick moet me als een angstaas aanvoeld hebben, want bij elke gelegenheid stelde hij me wat geruster.

Zijn studio was proper en modern. Bij het binnenkomen viel mijn oog onmiddellijk op een zeker twee meter breed bed. Mijn keel kneep dicht. De kamer was er bijna mee gevuld. Tegen de muur stonden kasten en nog wat bijbehorende rekken met langspeelplaten, een volledige muziektoren en tegen de muur hing een plank met een T.V. erop. Ernaast stonden nog wat toestellen en een Sega spelletjesconsole. Had ik nog nooit eerder gezien. Rechts van de deur stond een grote witte ijskast en wat achterin een mini keuken in dezelfde kamer. Links van de deur stond een aparte badkamer met toilet op. Daar wou ik even op adem komen. "Wat vangt ge toch weer aan?", ging er door mijn hoofd.'

'Gij durft nogal zulle! Ik zou t in men broek doen!' en dit zeggende knijpt mijn rechterbuurvrouw me stevig in mijn arm.

,'Was 't ne knappe, die Patrick?', vraagt Suzanne, ook een gezegende genodigde van Pina.

'Dat viel best mee. Ne grote gespierde met een bruine kuif en diepbruine ogen.'

'Olala!' hoor ik ze gezamenlijk uitbrengen. Ondertussen schuift men mij nog een knabbeltje toe. Selder in een dipsausje. Enkelen giechelen en anderen kunnen het niet laten om met hun ogen te rollebollen.

'Uitgeplast en uitgeblazen, vertrokken we richting oude stad. Er zou een tof eetcafeetje zijn in een gezellig ouderwetse steeg. De geplaveide weg was bezaaid met een sneeuwlaag die knisperde onder onze schoenen. 't Was eigenlijk best gezellig en romantisch... Ik had zijn grote schapenvachten handschoenen mogen lenen voor mijn kouwelijke vingers. De pub was echt knus en ik voelde me er de Middeleeuwen induiken. De muren waren uit stukken rotsblokken opgetrokken. Een grote open haard vlamde er warmelijk. Meer dan een soepje wou ik niet. Ik wou Patrick vooral niet op kosten jagen. En ja, ze hadden er de beste Franse uiensoep van omstreken volgens Patrick. Zo met van die kaastoastjes in. Mmm... ik heb nadien nooit meer zo'n lekkere uiensoep gegeten. Ik denk dat er ook wat witte wijn in zat, want ik voelde me gelijk veel beter. In ieder geval minder gespannen. Na de soep gingen we naar Patricks thuis. Aangekomen begon ik wel wat zenuwachtig te worden en toonde Patrick mijn fotoalbum van Romain's afscheidsfeestje, onze dagen in 't Tropisch Instituut, Romain's en mijn kot etc. Ook hij toonde een foto van zijn vriendin Denise. Knap meisje met kort bruin krulleskopje en eveneens bruine guitige ogen. Om te gaan slapen voelde ik me nog veel te zenuwachtig en dat ziende toonde hij mij zijn spelconsole. Voor mij nog nooit eerder gezien speelgoed voor volwassenen'.

'Ola, wat voor spel liet hij je zien?', vroeg Greet wat aangeschoten. Ze was Pinas bijzondere vriendin. Nogal stil, maar je weet wat men zegt van stille waters...

'Zo'n soort eerste voorloper van de Play-stations. Tot vier uur in de ochtend hebben we daar op gespeeld. Nooit heb ik me er nadien nog mee bezig gehouden. Uiteindelijk werden we toch wat slaperig. Te moe om nog verder na te denken wou ik niet dat hij zich op het matje legde. Ieder aan zijne kant van 't bed, kon toch ook geen kwaad hé!'

'Gij aan zijne kant van 't bed! Neee dat kan geeeen kwaad!' schertste Greet die al wat wijntjes wijzer was.

'Alléz, elk sliep aan een andere bedrand in een dikke flanellen pyjama, goed? Maar midden in de nacht, door een mij ongekend geluid, sloeg de schrik me om het lijf en schreeuwde ik het uit. Patrick geschrokken uit zijn slaap van mijn gekrijs, begon eveneens wild om zich heen te brullen. Zo werden we beiden wakker, rechtopzittend en schreeuwend van angst om de vreemde naast zich. 't Was Patrick die als eerste de situatie begreep en hij zei me geruststellend dat het de ijskast maar was die opsloeg. Oef, opgelucht en uitgeput viel ik onmiddellijk terug in slaap. s'Morgens konden we er wel om lachen. Zo van: "Wat was me dat vannacht?". Pina vraagt om wat opzij te schuiven. Ze zet een grote pot pompoensoep op de stoof om op te warmen. We zetten de verstoorde zeteltjes wat op orde en het verhaal gaat voort.

"s Ochtends stond ik me wat op te frissen in de badkamer toen zijn vriendin Denise kwam opdagen. Eerst hoorde ik haar nog vrolijk lachen maar vlug ging het over in een erbarmelijke huilbui. Ik durfde niet meteen uit de badkamer komen. Op het moment dat de uitleg van Patrick wat was doorgedrongen, waagde ik me uit mijn schuilplaats. Ik verzekerde haar onmiddellijk dat er niets gebeurd was, waarop ze weer begon te janken. Wat had ik dat jonk toch aangedaan. Ook ik vertelde haar mijn verhaal dat ze met bloeddoorlopen ogen en een dikke snottebel snikkend aanluisterde. Ze wist nog niet wat ze moest geloven, maar ik denk niet dat Patrick nog een kerst op zijn eentje moet vieren.

Samen zijn we nog gaan ontbijten, maar Denise noch ik hadden veel trek. We zijn nog eens gaan kijken bij Placide. Die was nog steeds niet thuis. Op weg naar het station had Patrick me wat geld gewisseld, want de bank was natuurlijk nog gesloten. Hij vertelde me dat hij me de dag voordien geen geld wou wisselen, daar het wel gevaarlijk kon zijn voor een jong meisje alleen in een hotel op kerstavond. Maar volgens mij wou hij zijn vriendin ook een loer draaien. Een lesje leren. Hij verveelde zich met kerstavond en ging daarom een wandelingetje maken, waarop hij mij aantrof.

Ik dankte hen ten zeerste en nam de trein terug naar huis.'

'Al goed, eind goed!' zucht Els, Pinas' rechterbuurvrouw.

'Toch nog niet helemaal, ik was namelijk nog niet thuis, ik moest nog overstappen in Parijs, weet je...'

'O nee, wat nu weer? Had je nog niet genoeg miserie gehad?', vraagt mijn buurvrouw rechts.

'Bijna, ik moest eerst in de metro van Parijs nog mijn portefeuille laten pikken. Een rare oudere gast zat me gebiologeerd aan te staren. Ik kreeg er de kriebels van. Op 't moment dat ik uitstapte zag ik dat mijn handtas open stond... De politiemannen keken er niet van op. Er kwamen dagelijks meerdere meldingen binnen van dit soort praktijken. "Daar zie je nooit nog iets van terug", verzekerde mij die politiebeampte. Al mijn papieren kwijt en ook wat mooie foto's van Romain en mij. Dat vond ik nog het ergste. Toen was ik nog tot over mijn oren ge weet wel!

Terug in België had ik alleen mijn verhaal als souvenir bij. Placide had ondertussen mijn brief onder zijn deur gevonden en belde mij in paniek op. Hij verontschuldigde zich dat hij niet langer op me gewacht had voor hij met zijn gezin inderdaad naar Normandië vertrokken was. Ik moest en zou met oudjaar terug komen om met hen nieuwjaar te

---

vieren. Hij wou Patrick en Denise uitnodigen op een etentje bij hem thuis. En dus vertrok ik de week erop terug richting Le Mans.'

'Gij zijt nog zotter dan zot!' vergewist me de buurvrouw van links.

'Deze keer zonder problemen', verzeker ik haar.

'Ik had mijn les geleerd... Wat me nog wel is bij gebleven is, dat Patrick me vier zoenen op mijn wang gaf ter begroeting, terwijl ik bijna achterover viel van 't verschieten. Hij had mij nooit eerder aangeraakt. Een dubbel LP van Pink Floyd had ik voor hem meegenomen ter bedanking voor die onvergetelijke kerst van twee verlaten zielen...'
De soep geurt kruidig en smaakt zacht en warm. De avond is nog maar één verhaal jong en dat belooft naar meer...

Huguette,
19 december 2009

WIJ VERWACHTEN EEN ARTIKEL

Om ons volgend krantje ook interessant en boeiend te maken roepen we de deelnemers van volgende cursussen op om een artikel(tje) te schrijven uiterlijk tegen begin mei:

FIETSREPARATIES (Danny)
MEDITATIE (Annie)
DUI TS 4 (Walter)
POTTENBAKKEN (Maria en Simonne)
HOOTSNIJWERK (Leon)
CREATIEF VEERLE (Agnes en Vera)
HANDWERK ALGEMEEN (Maria)
DUI TS 1 (Stefaan)
HANDWERK ALGEMEEN (Josée)
CREATIEF OOSTERWIJK (Ria)
COUNTRYLINE (Josephine)
THUIS COMPOSTEREN (Leon)

INHOUD- COLOFON

Edito	2
Belangrijke mededelingen	3
Reizen met 't WAT	4
April	5
Engels 4	6
Keramiek	7
Spaans 2	8

Fito gym.....	9
Bloemsierkunst	10
Merodewandelingen.....	10
Country Line	11
Engels.....	12
For Geert.....	13
Kalligrafie.....	14
Familienieuws.....	15
Atelier vormgeving en kleur	16
Gedicht van een breistertje	16
Engels 2A.....	17
Fair Trade.....	18
Familienieuws.....	19
Twee verlaten zielen	20
Wie schrijft wat?.....	25
Soleil d'espoir.....	26
Inhoud-colofon	27
Sponsoring	28

Werkten mee aan dit nummer:

Teksten: lesgevende(n) en cursisten van desbetreffende groep, het WAT team

Tikwerk en lay-out: het WAT team

Voorblad: Walter Mols

Drukwerk: Marjakopie

Raap- en vliegwerk: het WAT team

Artikels, berichtjes, aankondigingen, zoekertjes... voor het volgend nummer te bezorgen op het secretariaat **tegen uiterlijk begin mei**.

Het Watblad is een uitgave van het Westels Atelier, Abdijstraat 40 D, 2260 Tongerlo.

Secretariaat: 014/54.44.86

Trienenkant: 014/23.40.60

www.hetwestelsatelier.be

twestelsatelier@hotmail.com

Het secretariaat is open tijdens de schooldagen van maandag tot vrijdag telkens van 8.00 u tot 16.00 u, woensdag slechts tot 12.00 u.

Gesloten op woensdagnamiddag en schoolvakanties.